

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964264400/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

2.

83

Søde GUD! jeg seer dig, som at komme,
I min Troe, som forud skuer dig.
O! en salig Dag for alle Fromme,
Hvilke du skal findes hjælperig.
Livsens Krone, Ærens Throne
Seer jeg ved din Side, mig herced.
At naar Røsten skal af Østen
Guds Udvalde sammenkalde,
Tænk! hvad da i Ævighed,
Naar de skarpe Engle-Harpe
Røres i en Himmel-salig Lyd.
Hver en Tunge skal udsjunge
Lammets Ære. Da skal være
Ævig salig Lyst og Fryd.

3.

Faer da, Verden, bort med dine Avner!
A) din Herlighed er intet værd.
JESus mig, jeg ham i Troen favner,
Ham allene har jeg hierte-kær.
Hvad, som drager eller plager
Uden JESu, jeg foragter alt.

Nr. 346 — LXIII, 2, 7: *af*] ok forslag af Hans Brix. 2, 11: Punktum efter *Lyd* sættes til komma, forslag af Hans Brix. 3, 5: Afsand indføjer komma efter *plager*.

2, 1: *GUD*] Jesus, som er sand Gud. — 2, 4: *hvilke*] for hvilke. — 2, 5-6: Jak. 1, 12; Joh. Ab. 2, 10 (*Livsens Krone*); Joh. Ab. 3, 21 (*Ærens Throne*). — 2, 7-13: Ved de 2 ovenfor angivne tekstændringer får Hans Brix (suf. skt., s. 326) følgende sammenhæng: »Ak, når rosten skal af østen Guds udvalgte sammenkalde, Tænk, hver da i evighed ... hver en tunge skal udsjunge Lammets ærelse Den juldending, at ak falder mærkeligt, hvor stemningen er så lys, afholder Brix ved henvisning til nr. 347, 3, 1: *Ak uden lige, Forvante Zions Stol!* Det er dog et spørgsmål, om de foretagne ændringer er strengt nødvendige. Brorson tager jo ikke sjældent temmelig frit på sine sætninger; at i l. 7 kan stå i læs tilknytning til det foregående, nærmest: *Vi seer jeg i l. 6, og at sætningen kan løbe ud i hvad da i Ævighed i l. 8 a: hvad vil da ske i evigheden?* — 2, 7: *af Østen*] Herrens søkes at komme fra østen, vel fordi det er en solopgang, l. 2. — 2, 8: Mt. 24, 31. — 2, 10: Joh. Ab. 14, 2; 15, 2: *skarpe*] om harpens særegne klang, jfr. nr. 254, 1, 10; *Harpe* hedder ellers altid *Harpe* i Ferial. — 3, 1: *mine Avner*] verdens rigdomme, der bortvejes, se nr. 350, 2, 3, jfr. Dan. 2, 35. — 3, 5-6: *drager eller plager*] er tillokende eller pinseldt; *uden JESu*] vel = undtagen Jesus; kun når det er ham, der drager eller revser, foragter jeg det ikke.

Hiertet briste, jeg vil miste
Alle Gaver, naar jeg haver
 Ham, som for mig har betalt.
Gravens Hule maae mig skiule.
 Lad mit Kjødt kun deri sove hen.
84 GUD skal give Kraft og Live;
Thi jeg venter ham, som henter
 Mig igien, af Himmelen.

Nr. 347. - LXIV.

I.

Nu Verdens Rige,
Du Daarligheds Castel!
Glad vil jeg sige,
 Ægypten, dig Farvel!
I Sand-Pauluner,
 Hvad vil I faae et Fald,
Naar Doms Basuner
 Gjør Himmel-brekkend' Skrald!
O allevegne
 Udbredte Klinte-Art,
Hvad maae vi regne
 Det ønskeligt og rart,
Fra dine Egne
 At komme vel og snart!
Nu &c. &c.

3, 7-9: jfr. nr. 10, 11. — 3, 9: Mt. 20, 26; 1. Kor. 6, 20; 7, 23. — 3, 12: om orstandelsen; Live] liv. — 3, 13-14: henter mig igien] henter mig tilbage fra gravens af] fra, hører til venter.

Nr. 347 — LXIV. Original. Af Hans Brix (anf. skr., s. 313) fejlagtigt regnet blandt dialoger; digteren er den talende gennem hele salmen, men retter blot sine ord i v. 1 til *Verdens Rige*, i v. 2 til den *hille Herrens Flok*, i v. 3 til *Zions Slot*. — 1, 4: *Ægypten*] Livet her i verden lignes ved Israels tvældom i Ægypten. — 1, 5-8: Billedet fra 1, 4 skifter, så det nu handler om Israels arkenvandring på vej mod det forjættede land; der ses hen til det øjeblik, da den er forbi, og teltene, der blev rejst i ørkensandet (*Sand-Pauluner*), bliver styrtet om (*vil faae et Fald*); med teltene kan være ment de huse, vi har boet i her på jorden, eller måske være legemer, 2. Kor. 5, 1. — 1, 8, 11: *hvad*] hvor. — 1, 7: Mt. 24, 31; 1. Kor. 15, 52; 1. Thess. 4, 16. — 1, 10: *Klinte-Art*] henlydning til lignelsen om klinten (nu rajgræsset) blandt hyeden: »Klinter er den endes børne, Mt. 13, 38. — 1, 12: *noet*] høvedigt.